

ničeho měniti okolnost, že žalobkyně věci udánlivě jí zastavené později buď sama prohlédla, či je dala svým manželem prohlédnouti a na ně dohlížeti, poněvadž tím vlastníci ve své disposiční moci nikterak nebyli omezeni. Užívání aneb požívání předmětu zástavy nenáleží k objektivním známkám zástavního práva a k právům zástavního věřitele (§ 459. a 961. ob. z. obč.). Poněvadž dle řečeného žalobkyně zástavního práva nenabyla, padá podklad žaloby z přednostního zástavního práva dle §u 258. ex. ř., pročež bylo nutno vzhledem k oprávnění uplatněného dovolacího důvodu č. 4. §u 503. c. ř. s. právně mylný rozsudek odvolacího soudu změniti a uznati právem, jak shora uvedeno.

(Rozh. ze dne 29. září 1914, č. j. $\frac{\text{Rv II 984/14}}{1}$.)

Flieder.

Příspěvek k § 932. obč. z. — Kupec krávy na nohy choré, k užítku koupené, musí učiniti trvalé užívání podmínkou smlouvy, neučinil-li tak a ví-li o vadě té, pak zřekl se mlčky práva, žádati za správu.

Žalobce N. v Zb., řezník, koupil as 15./9. 1911 od žalované Z. v T. krávu i s teletem za 480 K na užitek.

Při prodeji ujistila žalovaná žalobce, že kráva je zdravá a dojí, jen na zadní nohy že je chybná, k čemuž žalobce odvětil, že to vidí, že však snad kráva do K. dojde.

Žalobce krávu i s teletem prodal řezníku Š. v K., který si ji chtěl nechat na užitek.

Když řezník Š. si dne 26./9. 1911 pro krávu své pomocníky poslal, nemohla kráva vyjíti z chléva, pomocníci ji však přece vyvedli a vedli ji as hodinu cesty daleko do Z., kde krávu, která už nemohla jít, nechali a druhého dne povozem na místo určení dovezli.

Kráva došla dobře, ale, nemohouc státi na zadních nohou, nemohla dobře žráti, a byla by zahynula, proto byla dne 15. neb 16. října 1911 nuceně poražena, a bylo zvěrolékařem při její prohlídce zjištěno, že trpěla zánětem kloubů hleznových obou zadních noh, že zánět ten je zastaralý, že nemoc ta byla nejméně jeden měsíc stará, a zároveň potvrdil zvěrolékař, že je to v a d a p r o l a i k a s k r y t á. že laik mohl myslit, že kráva je po teletí sesláblá a těžká na nohy, neboť zevně na nohou nebylo nic nápadného viděti.

Nemoc byla nevyléčitelná.

Před porážkou krávy oznámil její majitel, řezník Š., žalované Z., že je kráva nemocná, že se musí porazit, žalovaná však vzpárkala, že jí po tom nic není.

Žalobce tvrdí, že žalovaná o této vadě věděla při prodeji krávy, koupil si hned na to krávu druhou.

V žalobě uvádí žalobce dále, že nucenou porážkou krávy vzešla řezníku Š. škoda 200 K, které on mu musil zaplatiti, a ježto prý se jedná o vadu skrytou pro laika, nemoc nevyhojitelnou, již byla kráva stížena před prodejem, domáhá se žalobce po žalované náhrady oněch 200 K, řezníku Š. zaplacených, jako náhrady škody, kterýž obnos však po odečtení 74 K za tele a ceny masa z poražené krávy 250 K, celkem 324 K, od celkové sumy 480 K restringoval na 156 K.

Veškeré tři stolice žalobu zamítly.

Důvody III. stol.:

Je zjištěno, že žalobce byl žalovanou na to upozorněn, že kráva, o kterou tu běží, je chybná na nohy. To mělo přimět žalobce k větší opatrnosti při koupi krávy a k tomu, aby si ji podrobně prohlédl. To však žalobce opomenul, přes to, že žalovaná pouze prohlásila, že kráva je jinak k užitku dobrá, neřekla však, že chyba, kterou on sám pozoroval, zmizí. Byla-li mu však známa vada, sdělená mu všeobecně, jejíž příčinu žalovaná sama neznala, pak musel jmenovitě jako řezník počítati s tím, že se vada ta zhorší a že krávu může učiniti nezpůsobilou i k dalšímu trvalému užívání jako krávy užitkové.

Žalobce by byl za tohoto stavu věci musil učiniti takovéto upotřebení krávy podmínkou. Neučinil-li tak, a věděl-li o vadě, kterou je kráva stížena, pak jest ospravedlněn i konečný závěr odvolací instance, že dlužno míti za to, že se zřekl mlčky práva žádati za správu, a nemůže na tom ničeho měniti okolnost, že později nastoupivší stav krávy, jak tvrdí, žalované oznámil, resp. oznámiti dal, a že ji vyzval, aby si krávu vzala nazpět.

(Rozh. c. k. nejv. soudu z 11. června 1812, Rv III 226/12.)*

Okr. s. Mlejnek.

Smlouva nákladní (i železniční) je smlouvou námezdní ve smyslu § 1151. obč. z. a pohledárky z ní tudíž vyňaty z ustanovení o přiročí.

Jistá firma vídeňská, byvši žalována na dopravné v obnosu 208 K 50 h, namítala dočasné vyloučení žalovatelnosti pro vydané přiročí. Námitce té první stolice vyhověla, druhá ji zamítla a nejvyšší soud rozhodnutí její potvrdil.

*) Pozn. zas. Rozhodnutí je potud pozoruhodno, že tu šlo dle posudku znalce o vadu skrytou, pro laika zevně neznatelnou, aspoň do té míry, že na nohách nebylo nic nápadného vidět, a žaloba zamítnuta přec, ač ve sporu bylo se odvoláváno na rozhodnutí z 18. října 1910 Rv II 771/10, uveřejněné v Právniku z r. 1911, kde žalobě bylo místa dáno.